

Віртуальна книжкова виставка

*"До 131-річчя від дня народження
П. Г. Тичини (1891-1967)"*

Перші вірші Павло Тичина пише у 1906 році під впливом поезій Олександра Олеся та Миколи Вороного. Знайомство з Михайлом Коцюбинським остаточно вплинуло на формування Тичини-поета.

У 1912 році в журналі «Літературно-науковий вісник» було уперше надруковано твір Тичини – вірш «Ви знаєте, як липа шелестить». 1913 року Павло Тичина у газеті «Рада» та в журналі «Світло» опублікував оповідання «Спокуса», «Богословіє» та «На ріках вавілонських».

У 1913—1917 роках, навчаючись у Київському комерційному інституті, молодий поет працював у газеті «Рада», в редакції журналу «Світло», був помічником хормейстера у театрі Миколи Садовського, подорожував із капелою К. Стеценка «Думка», організував хор (з 1921 р. — капела-студія імені М. Леонтовича) та виступав з ним до 1923 року.

Вихід у світ збірки віршів «Сонячні кларнети» 1918 року став подією величезної ваги в новітній українській літературі. Книга відразу поставила 27-річного поета Павла Григоровича Тичину поруч із першорядними митцями українського відродження.

В першій половині 20-х років ХХ століття Україна стає членом СРСР, а Тичина — провідним українським радянським поетом. Збірки поезій «Плуг» (1920) та «Вітер з України» (1924) принесли йому славу «співця нового дня». Поет працює в журналі «Мистецтво», у видавництві «Всевидав», завідує літературною частиною в Київському театрі ім. Т. Г. Шевченка.

У 1923 році П. Тичина переїздить до столиці України – Харкова, працює в журналі «Червоний шлях», вивчає східні мови та стає діячем щойно заснованої Асоціації сходознавства. З 1929 р. Павло Григорович Тичина — дійсний член Академії наук Української РСР.

У Харкові поет багато пише та стає членом літературної організації ВАПЛІТЕ (Вільної Академії пролетарської літератури), за приналежність до якої його обвинувачували в «буржуазному націоналізмі».

У 1934 році Павло Григорович повертається до Києва – нової столиці України. У 1936-1939 та 1940 – 1943 роках він очолює Інститут літератури АН УРСР. В умовах антиукраїнського терору поет починає створювати поезію в стилі «партійно витриманих» книжок (збірки «Чернігів», «Партія веде», «Перемагають і живуть!», «І рости, і діяти», «Зростай, пречудовий світе» та інші). Велика Вітчизняна війна Радянського Союзу 1941– 1945 рр. посирила «партійну витриманість» поезій Тичини («Ми йдемо на бій», «Перемагають і живуть!», «День настане» та інші).

Попри працю на державних посадах (1943 – 1948 рр.– міністр освіти УРСР, 1953 – 1959 рр. – голова Верховної Ради УРСР), яка забирала багато часу, П. Г. Тичина не полишає поетичної творчості. У світ виходить низка збірок повоєнного часу: «Живи, живи, красуйся!», «І рости, і діяти», «Могутність нам дана», «На Переяславській Раді», «Ми свідомість людства», «Зростай, пречудовий світе», «Тополі арфи гнуть», «Срібної ночі», «Вірші» та інші.

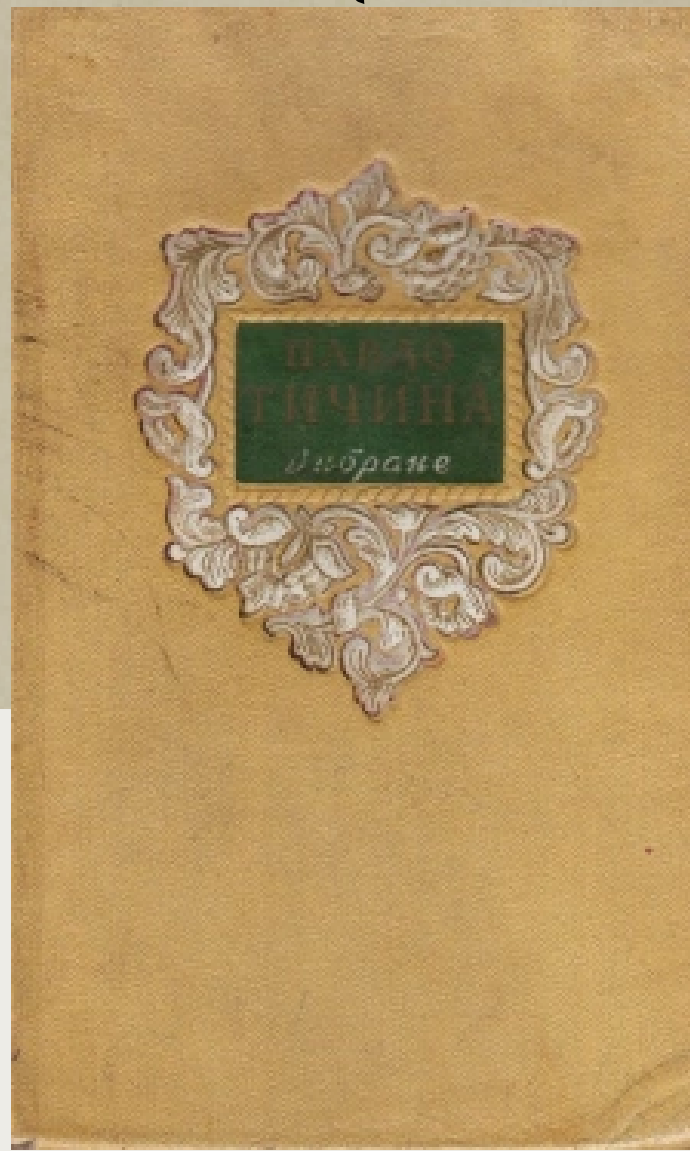
Павло Григорович Тичина – лауреат Державної премії СРСР (1941), Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка (1962), Герой Соціалістичної Праці (1967), член багатьох товариств, комітетів, президій, кавалер орденів і медалей.

Творча спадщина митця крім великої кількості поетичних збірок налічує п'ятнадцять великих поем. Павло Григорович Тичина самотужки опанував більше десяти іноземних мов і робив численні переклади (О. Пушкін, О. Блок, Янка Купала, А. Церетелі, К. Донелайтіс, С. Неріс, А. Венцлова, І. Вазов, Христо Ботев, Л. Стоянов та ін.).

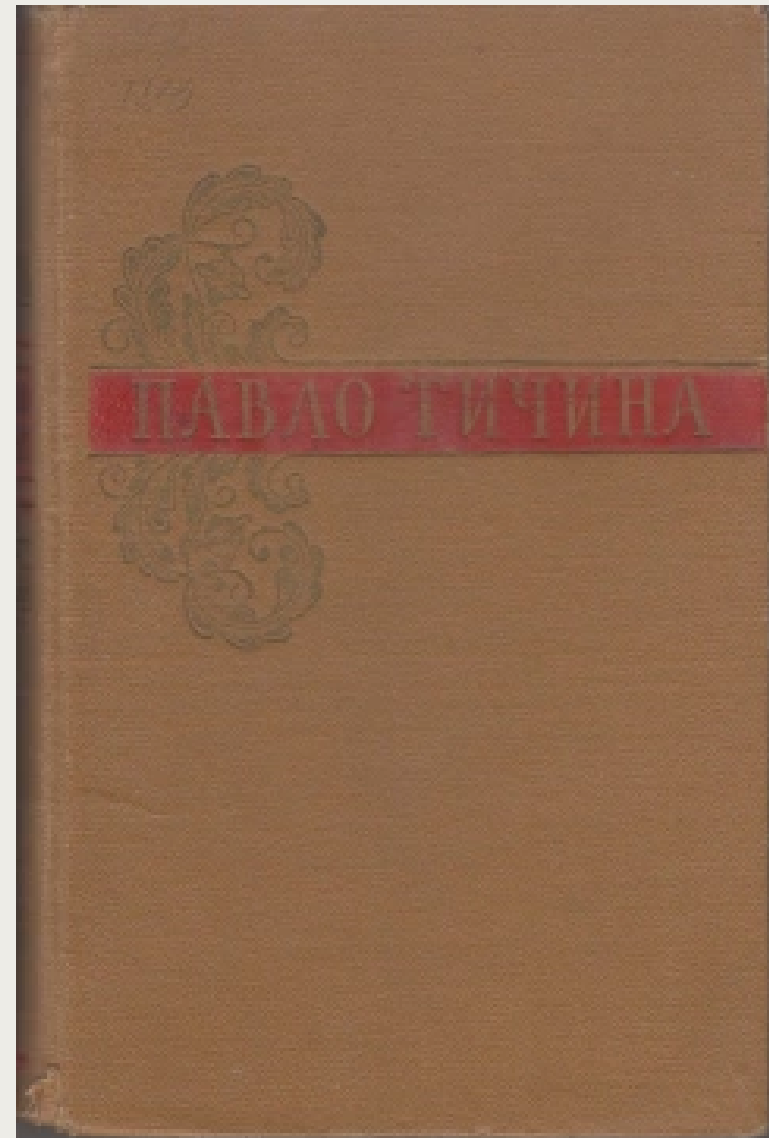
Поет не відгукнувся на літературне відродження середини ХХ століття і навіть виступив з осудом шістдесятників. З часом його поезія почала звучати явним анахронізмом.

Незважаючи на згубний для творця вплив тоталітарної системи, Павло Григорович Тичина в галузі поезії, прози, публіцистики, а також у науково-критичних працях виявив себе одним із найосвіченіших українських радянських письменників, чия ерудиція охоплювала суміжні з літературою види мистецтва — музику і живопис.

Тичина П. Вибране / Павло Тичина. Київ : Держ.
вид-во худож. л-ри, 1954. 291 с.

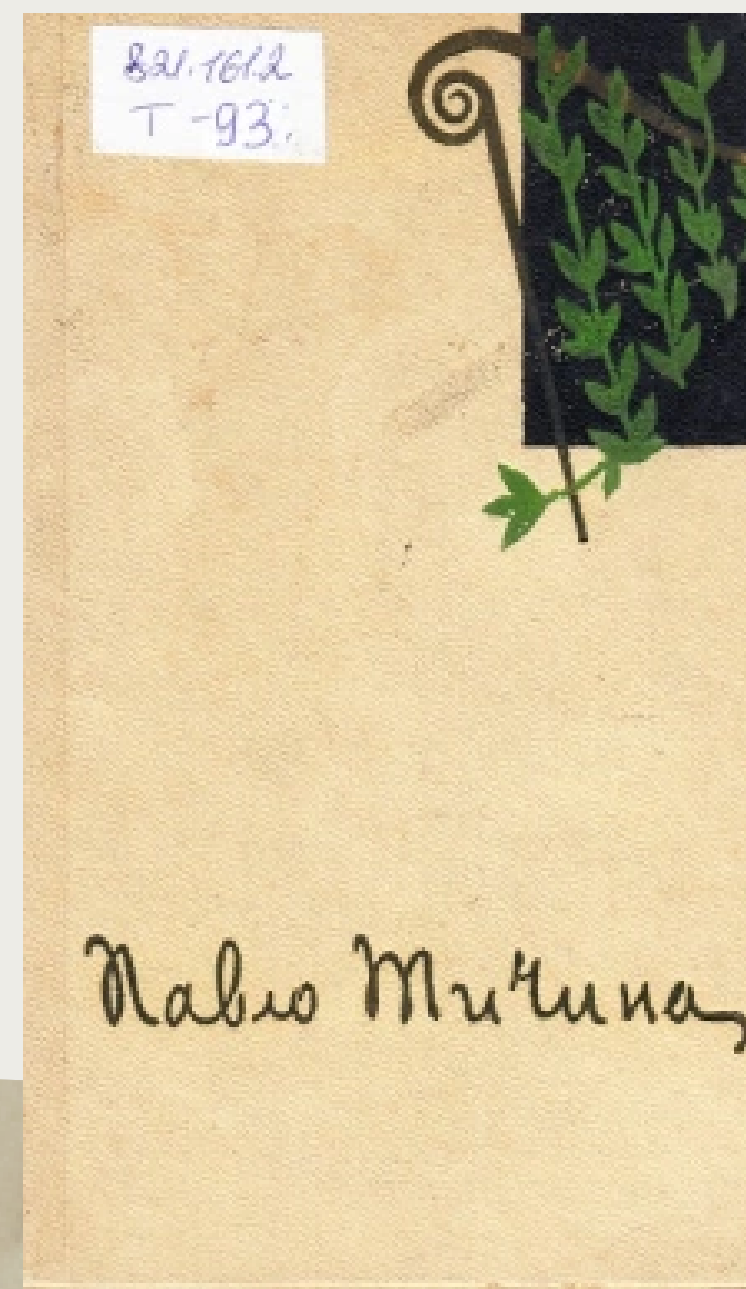

Тичина П. Вибрані твори: в 3 т.
/ Павло Тичина. Київ: Худож.
літ., 1957. Т.1: Поезії. 342 с.

Тичина П. В серці у моїм...: вірші та поеми
із недрукованого й призабутого / Павло
Тичина. Київ: Дніпро, 1970. 302 с.

Тичина П. Тополі арфи гнуть:
вибране / Павло Тичина. Київ : Держ.
вид-во худож. м-ри, 1963. 262 с.

*Тичина П. Подорож з капелою К. Г. Стеценка :
[щоденник] / Павло Тичина. К. : Рад. письм.,
1982. 260.*

*Тичина П. Пісня молодості /
Павло Тичина. Київ : Молодий
більшовик, 1938. 64 с.*